

Arrest

nr. 288 239 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Somalië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, ingediend op 27 februari 2019, nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging door Al-Shabaab, die wilden dat verzoeker hen zou helpen bij het plegen van een bomaanslag op het restaurant waar hij werkte, omdat veel bekende regeringsleden en militairen er vaste klant zouden zijn. Ook werden de problemen die verzoeker met zijn clan zou hebben vanwege de aan hem toegeschreven samenwerking met Al-Shabaab ongeloofwaardig bevonden. Evenmin werd er geloof gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben met zijn familie- en clanleden vanwege de positie van zijn vader. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 20 mei 2021 met nummer 254 791.

Het CGVS verklaarde zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk daar hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans dat hij in aanmerking kwam voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maakten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 270 484 van 25 maart 2022.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij ten tijde van zijn eerste en tweede verzoek niet de gehele waarheid heeft verteld over de werkelijke oorzaak van zijn problemen in zijn herkomstland. Als nieuw element noemt hij dat hij nog halfbroers en halfzussen heeft in Mogadishu en dat zij eveneens een reden voor zijn vertrek uit Somalië zijn. Verzoeker verklaart dat hij met zijn halfbroers Liban en Mohammed ruzie had over het opvolgen van hun beider vader in zijn functie bij de overheid en dat zij daarop Al-Shabaab hadden gecontacteerd. Hierdoor zou verzoeker problemen hebben gekregen met Al-Shabaab. In Somalië zou verzoeker bovendien ook een conflict hebben met zijn familieleden over de erfenis van zijn ouderlijk huis. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker géén nieuwe documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het huidig verzoek van verzoeker op de motieven steunt die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste en tweede beschermingsverzoeken;

(ii) de problemen die verzoeker aanhaalt vanwege de opvolging van zijn vaders job bij de overheid reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd vanwege verzoekers jonge leeftijd bij vertrek uit Mogadishu, zijn gebrekkige kennis over de functie die zijn vader bekleed had en zijn tegenstrijdige verklaringen over deze functie;

(iii) verzoeker reeds bij zijn voorgaande beschermingsverzoeken melding maakte van zijn halfbroers doch nooit aangegeven had dat zij aan de basis zouden gelegen hebben van zijn problemen in Somalië;

(iv) ongeloofwaardig is dat de halfbroers tegen verzoeker zouden opboksen om de functie van hun vader in te nemen en vervolgens Al-Shabaab terzake zouden kunnen inschakelen gelet op zeer jonge leeftijd ten tijde van de voorgehouden problemen in Somalië. Verzoeker was destijds immers een vijftienjarige jongen en het oudste kind van zijn vader;

(v) de verklaringen van verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden in Somalië niet geloofwaardig zijn;

(vi) verzoeker reeds bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming het conflict met zijn familieleden aangaande de erfenis van zijn ouderlijk huis aangehaald en derhalve betreft dit geen nieuw element.

(vii) verzoeker geen bijkomende documenten neerlegt ter staving van zijn huidig verzoek;

(viii) de door verzoeker aangehaalde verschoningsgrond voor de wijzigingen in zijn vluchtrelaas niet afdoende is aangezien verzoeker reeds bij zijn vorige beschermingsverzoeken meerdere gelegenheden heeft gehad om de waarheid te vertellen.

(ix) op basis van actuele landeninformatie de verwerende partij aangeeft dat de er in zijn regio van herkomst, namelijk Mogadishu, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet en dat verzoeker nog steeds geen persoonlijke omstandigheden aanreikt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn asielrelaas zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Er moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd en waaruit geen gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade is gebleken, niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

8. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij minstens de gelegenheid diende te verkrijgen voor een persoonlijk onderhoud om de nieuwe elementen toe te lichten. Echter bepaalt artikel 57/5ter, § 2, 3°

van de Vreemdelingenwet dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Bovendien laat verzoeker in zijn verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Het loutere feit dat verzoeker sinds 12 december 2014 niet meer teruggekeerd is naar Somalië, is onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Somalische bevolking in die mate als verwesterd zouden worden aanzien dat hij in Somalië zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen. De Raad benadrukt hierbij dat het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeven. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde mensen' hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze 'verwesterd' zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong. Ten slotte kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoeker dient dan ook zijn verzoek om internationale bescherming op individuele wijze te staven en aantonen dat in zijn geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont, wat in casu niet het geval is. De Raad merkt op dat een theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico niet volstaat om een beroep op internationale bescherming te funderen.

10. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet heden niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is, zoals dit ook reeds bleek uit de voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Rekening houdend met de richtlijnen van EUAA van juni 2022 en UNHCR van september 2022 blijkt nog steeds niet de situatie in Mogadishu van zulke aard is dat men door "loutere aanwezigheid" in het gebied voldoende zou zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Verzoeker brengt evenmin persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In het verzoekschrift verwijst verzoeker weliswaar naar het feit dat hij sinds 12 december 2014 uit Somalië vertrokken is, er geen netwerk heeft en dat zijn vrouw in België verblijft. Dat verzoeker noch familie noch contacten zou hebben in Mogadishu herhaalt de Raad wat reeds in het arrest van 25 maart 2022 uiteengezet werd, namelijk dat dit een loutere bewering betreft. Verzoeker is een volwassen jongeman in goede gezondheid die een

grote mate van zelfstandigheid heeft getoond door naar Zweden, Duitsland en België te reizen, zodat er kan worden aangenomen dat hij over voldoende beoordelingsvermogen beschikt om gevaarlijke situaties in de stad Mogadishu naar behoren in te schatten. Zoals reeds uiteengezet in het arrest van 25 maart 2022 kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met zijn clan, zodat kan worden aangenomen dat hij zich in Mogadishu kan beroepen op de steun en bescherming van zijn clanleden, hetgeen ook wordt bevestigd door de beschikbare informatie. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden een groter risico loopt om slachtoffer te worden dan andere burgers van het willekeurig geweld dat in de stad Mogadishu plaatsvindt.

12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten niet aan de orde.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 april 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1719 legt de eed af en tolkt Somalisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt bij haar huidige derde, afgewezen VIB de volle waarheid verteld te hebben en veel details gegeven te hebben voor haar vrees. De CGVS heeft bij zijn analyse hiermee onvoldoende rekening gehouden. Zij stelt als minderjarige hier toegekomen te zijn, geen netwerk meer te hebben in Somalië, de humanitaire situatie is dermate slecht dat zij een schending van art. 3 EVRM betoogt. De CGVS heeft evenmin voldoende rekening gehouden met haar tradities in het herkomstland: als oudste zoon dient zij haar vader op te volgen en moet zij het huis in erfenis nemen. Zij stelt al 9 jaar in Europa te verblijven, zij

is geen crimineel en wenst haar rechten te krijgen. Ze is meer dan 4 jaar in België, spreekt verschillende talen, waaronder het Zweeds, zij wil werken maar heeft geen papieren, geen inkomen, geen huis."

5. De Raad stelt vast dat verzoeker, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, ter zitting geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die aan de grond in de beschikking van 21 februari 2023 afbreuk (kunnen) doen.

Verzoeker komt ter terechtzitting immers niet verder dan het louter herhalen van elementen die hij al eerder in het kader van huidig derde verzoek (alsook vorige verzoeken) om internationale bescherming heeft aangehaald, en het middels algemene opmerkingen die in het verlengde ervan liggen voortbouwen op die elementen alsook het uiten van algemene niet-onderbouwde kritiek, doch hij gaat niet, laat staan concreet in op de inhoud van voormelde beschikking waarbij, rekening houdende met die elementen zoals o.a. wat betreft zijn in het kader van huidig derde verzoek afgelegde verklaringen nu wel de volle waarheid te vertellen -ofschoon dit, gelet ook de medewerkingsplicht die op hem rust, van meet af aan van bij zijn eerste verzoek kon en mocht worden verwacht- en voorts onder meer de door hem opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM alsook zijn langdurig verblijf hier in België, wordt vastgesteld en gemotiveerd dat hij bij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet. Het louter, zonder meer, opnieuw aanhalen van elementen die al eerder werden aangehaald, zonder echter in te gaan op hetgeen hierover eerder werd geoordeeld, is vanzelfsprekend niet van aard de eerder hierover gedane beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stipt nog aan dat verzoekers langdurig verblijf en eventuele integratie in Europa, waarvan de laatste 4 jaar in België, alsook zijn wil om te werken, geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS